

TOCH KERSTAVOND AAN BOORD

Zoals steeds werkten de matrozen van den trawler „Goede Hoop” op Kerstdag. Maar de vangst viel tegen. Om de drie uren haalden zij het sleepnet van den zeebodem. Ze hadden het evengoed achterwege kunnen laten. Een enkele mand haring viel uit den geopenden kuil, welke meteen weer dichtgeknoot en over de verschansing geworpen werd.

Misschien zou de volgende trek wat meer opleveren...

Maar ook die bleek weinig of niets te bevatten.

Het wonderlijke was echter, dat geen der mannen op dezen dag zijn misnoegen uitte of ontstemd werd door den tegenslag.

Kwam het, wyl ze ook eens van een poosje rust wilden genieten? Want hoe minder ze vingen, des te minder werk behoefden ze te verrichten. Ze hadden dagen meegemaakt, waarop ze bijna geen moment gelegenheid kregen hun kooien op te zoeken, laat staan erin te duiken en te slapen. Soms waren ze dertig uren en meer in de kleeren: halen, sorteeren, bergen, strippen en spoelen en weer halen.

Nu was deze drukte verre. Toch hield dit niet de reden in van hun welgemutstheid. Die vond haar oorzaak in het feit, dat de „Ouwe” gezegd had: „Vanavond leggen we de business aan kant en vieren we Kerstmis, jongens! Denk je erom, kokkie?”

En de koksmaat had eens geknipoogd. Beslist, hij zou erom denken. Het was tot geen doovemansooren gezegd.

En de matrozen wisten, dat er 's avonds in het achteronder een extraatje op tafel zou verschijnen. Zeker, ze zouden liever het Kerstfeest te midden van hun gezin herdacht hebben. Met vrouw en kinderen gezeten rond een verlichten spar, rustig en blij, luisterend naar kerstliederen, was nog heel iets anders dan in het wel wat bekrompen verblijf achteruit van een stampend en slingerend schip op zee. Doch bij het zeemansbestaan viel nu eenmaal niet veel te „lieveren.” Het moest genomen worden, zooals het was.

En daarom wachtten ze in spanning op den avond.

Nu en dan schuifelden de groote kerels langs het kombuis. Maar de kok had de deur van zijn „keuken” gesloten. Er bleef dus niets over voor de mannen dan met welbehagen de geuren uit den smallen luchtkoker op te snuiven. En ze knikten elkander toe: ze boften toch maar met zoo'n „dokter” aan boord. Zou dat even een kerstavond worden!

En het werd een kerstavond, om nooit te vergeten. Maar op een andere wijze dan de visschers meenden.

De zee was kwader en bonkiger geworden. Het donker van den voornacht was gedaald.

„De laatste trek, jongens!” riep de schipper. Die zou de zwaarste worden van den ganschen dag. Eer de mannen iets bespeurden van den kuil, het uiteinde van den reusachtigen nettenzak, hoorden ze reeds aan het krassen en krijschen van hongerige gerten en meeuwen, dat de netpunt aan de oppervlakte opgedoken was. En dat betekende: vol visch! Kon het beter als sluitstuk?!

Anderhalf uur werkten ze aan dek in het felle licht van de schijnwerpers. Ze voelden wel de koude van den winternacht in dit hooge Noorden. Het deerde hun niet. Straks zouden ze hun gummi-laarzen uitgooien, zich ontdoen van hun natte plunje en hun verkleumde ledematen warmen bij de gloeiende kachel en

Kerstfeest vieren. Feest van Gods liefde, feest van Gods zoeken.

Doch tusschen het nu en straks ligt een onbekende tijd, waarin nog veel en onverwachts kan gebeuren. Zoo ook voor het scheepsvolk van de „Goede Hoop.” Juist toen de laatste mand gestripte makreel in het ijsruim neergelaten was, werden de visschers opgeschrikt door een kreet van den wachtsman-roerganger. Hij hield het stuurrad met één hand vast en leunde half uit de raamopening van de cabine.

„Schipper! Een vuurpijl!”

Verweerde gezichten, vreemd-bleek nu in het witte licht, wendden zich in een ruk naar omhoog.

„Een vuurpijl?”

„Ja, aan bakboord vóór!”

Ze keken in de genoemde richting, en opeens rekten de halzen.

Een loodrechte vuurstang sneed den nachthemel in twee.

Ze koersten naar de plaats en ontdekten een Engelschen trawler, die te diep geladen, of, waarschijnlijk beter, op zinken lag.

De „Goede Hoop” kon het schip niet dichter dan tot op vijftig meter afstand benaderen, om botsing te voorkomen. Wat te doen?

„Ze schijnen geen boot meer aan boord te hebben. Misschien verspeeld in den storm van vorige week.”

Een lijn uitgooien? Te ver. Voor den wind een boei met een lijn af laten drijven? Duurt te lang.

„Kijk nou! Wat wil die kerel daar? Overboord spring...? Een boei klaar!”

Kort en hard klonk de stem van den schipper.

Want één der mannen van het in nood verkeerende schip was over de reeling gesprongen. Bij het maanlicht zag het volk van de „Goede Hoop,” dat hij een dunne lijn om zijn lichaam meesleurde.

„Dat is een staaltje! Hij wil op die manier met ons verbinding tot stand brengen. Maar er staat te veel zee. Wie kan daar nou tegenop zwemmen? Enfin, afwachten. Boei klaar?”

„Boei klaar, schipper!”

De „Goede Hoop” maalde volle kracht achteruit met roer aan boord. Hij draaide langzaam bij en stopte.

„Óver die boei! Óver!”

Enkele meters van den zwemmer af kwam de boot in het water.

Zou de man het kunnen uithouden?

Hij scheen een uitstekende zwemmer, maar in zulk een zeel!.....

Niemand dacht nog aan het feestmaal, dat de kok had bereid. Ze zouden met genoegen alles willen schenken, indien ze daarmee de redding van hun onbekende collega's konden tot stand brengen.

Er klonk een luid hoera!

De boei was bereikt.

„Voorzichtig de lijn hieuwen!”

„-right, schipper!”

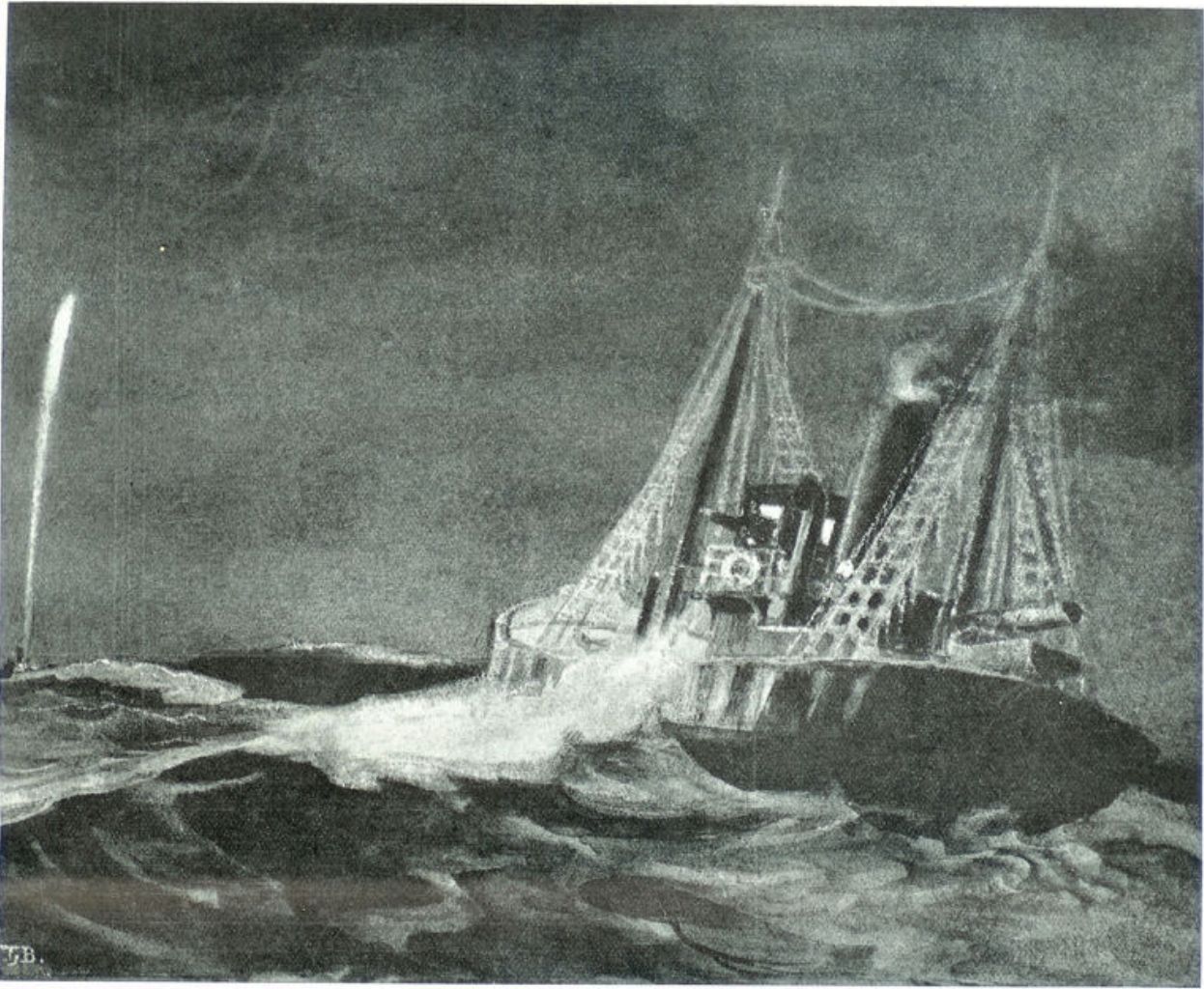
Verstijfd van kou kwam de koene zwemmer aan boord.

„Thanks..... hurry..... ship's sinking.....”

Hij werd naar het achteronder gebracht.

Eén na één haalden de matrozen de schipbreukelingen langs een dikkere verbindingslijn op de „Goede Hoop”. Het laatst den kapitein, die de scheepspapieren in een trommel om zijn hals gehangen had.

Nog terwijl deze in zee lag, verdween de trawler dof kreunend en gorgelend in de diepte.

Naar een oorspronkelijke teekening van Tj. Bottema

Ze zaten allen om de kachel.
De Engelschen hadden oude kleeding van de Hollanders aan. Een wondere mengelmoes. Maar één in vreugde en dankbaarheid.
Het feestmaal was te klein om allen te doen genieten. Doch de groote blijdschap over de redding gaf meer dan voldoening.
Vooral ook, wijl één zijn leven op 't spel gezet had voor zijn maats.
Maar boven alles om nog iets anders.
De Engelsche kapitein las uit een doorweekt boekje: „Fear not, for behold I bring you good news of great joy.....” (Vreest niet, want zie Ik verkondig u groote blijdschap.)
En de mannen van de „Goede Hoop,” hoe weinig ze ook van de vreemde taal kenden, verstonden deze woorden. Ze dachten aan Eén, die Zijn leven gegeven had, zonder Zelf in levensgevaar te verkeerren.
En nadat de Engelschen een Kerstlied gezongen hadden, klonk in ruwe bastonen het: Stille nacht. Heilige nacht.....
„A happy Xmas, isn't it?” zei de schipper later.
„A very, very happy Xmas,” zei de kapitein ontroerd.
„Blessed be our Lord.....”

G. van T.

Voor de Zieken

Door Dr O. NOREL

IN DE MENSCHEN EEN WELBEHAGEN

Is dat mogelijk, heilig God, dat Gij in de menschen een welbehagen hebt?

Ik hoor den klank dier woorden jaar op jaar, maar nog altijd versta ik ze niet en zal ik ze wel ooit verstaan?

Gij zijt de Heilige. Gij kunt toch enkel een welbehagen hebben in wat heilig is als Gij! Gij zijt toch te rein van oogen, dan dat Gij het kwade zoudt kunnen aanschouwen. En de menschen? Zij zijn immers vol zelfzucht en haat en allerlei kwaad.

Hoe is het dan mogelijk, dat Gij, o heilig God, in de menschen een welbehagen hebt; dat Uw liefde naar hen uitgaat? En nog onbegrijpelijker wordt het mij, als ik denk aan mijzelf. Ik heb tegen U, o Heer, zwaar en menigmaal misdreven. Hoe kan ik dan het voorwerp van Uw welbehagen zijn?

O Heer, ik dank U, dat Gij op mijn niet-begrijpen en mijn vragen enkel antwoordt door Hem in de wereld te zenden, in Wien dat welbehagen zichtbaar en tastbaar vóór ons staat. Ik dank U, dat Hij, die komt, ook mijn Zaligmaker wil zijn; dat Hij ook mij wil voeren tot ware Kerstvreugde en tot het „Eere zij God.”

Wil, Jezus, bij mij binnengaan,
Nu ook mijn deuren openstaan.